

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 15

El president

Doncs, gràcies a totes i tots. Reprenem la sessió, si els sembla, tal com estava previst en el format de compareixença, que és amb un segon torn, que obriríem ara mateix, agrupat tant en les preguntes com en les respostes; començaríem de major a menor.

(Remor de veus.)

I iniciem aquest torn, per un temps de cada grup parlamentari de tres minuts, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en veu de l'il·lustre diputat Oriol Amorós. Quan vulgui, senyor Amorós. Prego de nou silenci, gràcies.

Oriol Amorós i March

Li agraeixo, president, les respostes, que en alguns casos han estat clares i concretes, i jo crec que vostè ha fet un distanciament, per exemple, respecte al protagonista del cas ITV, i jo crec que això és positiu. En d'altres ha estat més inconcret i en d'altres ha seguit jugant amb algun garbuix.

En el cas de les ITV, diu: «Va passar allò contrari al que deien que havia de passar.» Bé, vostè ho ha dit molt clar. Allò que diu el sumari, per les converses transcrites, que volia el senyor Pujol Ferrusola no va passar, sinó que va passar el contrari. És veritat. En el cas de les ITV, el que hi ha, i em sembla que ho diu l'escrit del fiscal, és una presumpció d'intent de fer una cosa mal feta per tràfic d'influències no aconseguit. No és així en el cas de Yamaha i de Sharp.

I vostè es defensa molt bé: «Oh, jo em veig amb empreses...» Si està molt bé, si jo mateix l'altre dia li vaig demanar: «Escolti, faci alguna cosa per Euroterminal, si està a les seves mans.» O per Petrus, que potser ja hi fem una mica tard, o per molts altres casos, i li ho demanem. El problema no és aquest.

El problema és que algú d'aquestes gestions és acusat de treure'n comissió, i és algú molt proper a vostè, i no és una comissió menor. I el mecanisme és un mecanisme que vostè havia de conèixer, senyor president, o podia tenir maneres de conèixer, o almenys li pregunto si vostè el coneixia. Perquè el mecanisme és: treballa amb un intermediari que es diu Sergi Alzina, pel qual treballa la dona de

l'Oriol Pujol Ferrusola, i Oriol Pujol Ferrusola fa les feines de tràfic d'influències. Això és el que diu el sumari, de moment, l'escrit de la fiscalia, i aquests tres elements vostè els coneixia, i jo li he preguntat molt concretament per això.

Diu: «No es va provar re contra la contractació pública.» També li ho pregunto: creu que aleshores hi havia els mateixos mecanismes de control que ara? O hem millorat?, o hem anat més enllà?

I jo li he preguntat una cosa molt concreta: si no li feia lleig que tants casos tinguessin vincle familiar. Hidroplant, Entorn, Marta Pujol Ferrusola, Europraxis. Jordi Pujol Ferrusola té una causa oberta, en aquest moment, per possible enriquiment a partir de comissions; no ens ho inventem, és una causa que està oberta en un jutjat.

Però finalment el que nosaltres veníem aquí a demanar és un canvi en la forma de fer política, i en algunes coses crec que hem avançat i en unes altres crec que hem d'avançar més; canvi de manera de fer política pel pes del personalisme excessiu. Doncs, home, vostè és diferent que Jordi Pujol, és una evidència, Però algunes de les coses que diu a mi, personalment, encara em sonen a vella política: «Això ho vaig decidir jo, durant deu anys tot ho he decidit jo.» Home, crec que hem de confiar evidentment en la referència, en la qualitat moral dels líders, però també en la independència de les institucions.

Hem canviat, per exemple, en el pacte polític per l'ambigüitat: d'això avui no en tenen. Miri, llegia aquests dies com es va vetar en aquest Parlament la comissió del cas Treball, i ho va fer Convergència i Unió amb la portaveu del Partit Popular d'aleshores, que és la senyora Alícia Sánchez-Camacho, per seixanta-vuit vots a seixanta-set; vostès juntets, van fer-ho, això, 17 de novembre de l'any 2000.

I li demano que tallin també amb les projeccions d'aquella manera de fer, i vostè avui ho ha fet una mica amb Oriol Pujol Ferrusola, però ho han de fer d'una forma clara i més contundent. Crec que el país s'ho mereix, crec que el procés que estem vivint porta dins seu aquesta llavor de més netedat i de més justícia, i, per descomptat, d'un sentit de les institucions molt més obert, molt més democràtic, molt més de tots, i no aquest sentit tan patrimonial, com hem vist reflectit en la intervenció que crec que li ha fet més mal, avui, que és la del seu propi grup.

El president

Gràcies, senyor Amorós. És el torn del Partit Socialista, del Grup Parlamentari Socialista, en veu de l'il·lustre diputat Miquel Iceta. Senyor Iceta, quan vulgui.

Miquel Iceta i Llorens

Sí, gràcies, president. Bé, president, em veig obligat a començar com ha acabat el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, i jo crec que són bastant millors les seves respostes que la intervenció del seu grup.

Però, en fi, el que volia –queda ara una mica llunyà–..., jo, és la primera vegada que li pregunto sobre tot això, i jo, li ho he de dir, amb una resposta en tinc prou si no és que sorgeixen dades o elements que em facin canviar d'opinió. Perquè, de fet, les seves respostes no són a mi: són, a través nostre, als catalans. És vostè el que està donant la seva paraula, i, per tant, ens ha de merèixer complet respecte.

Si l'hem entès bé, vostè no ha conegut ni ha participat en cap gestió que suposés tràfic d'influències. Si l'hem entès bé, vostè no coneixia cap activitat de la família Pujol o la família Prenafeta que no s'ajustés, diríem, a les lleis i al normal funcionament d'un sistema administratiu normal. L'hem de creure, i si no tenim cap prova en el sentit contrari, no la tenim; si la tinguéssim, la portaríem als tribunals.

Però és veritat, president, i tots ens hem de posar a la pell de molts ciutadans, que hem vist un escàndol molt gruixut: una persona que fins i tot pels que no l'havien votat mai era una referència del nostre país, doncs, resulta que feia gairebé trenta anys, o més, que enganyava els catalans. I, a més, massa gent de la seva família apareixia vinculada a negocis i a processos d'enriquiment molt ràpid, i això aixeca moltes sospites. Les seves responsabilitats tant de Govern com de Convergència i Unió fan que li hàgim de fer les preguntes que li hem fet.

Sobre el tema del compte corrent. Miri, jo només volia saber quan vostè va conèixer la seva existència i si mai va participar en cap gestió relativa a aquest compte corrent abans que fos regularitzat, perquè jo crec, personalment, que això seria incompatible amb el fet de ser membre d'un govern, haver estat conseller d'Economia i Finances, i tenir coneixement d'aquest tipus d'activitats. És una qüestió gairebé, li diria, d'ètica i de moral.

Palau de la Música. Vostè diu que «estic plenament tranquil que no ha passat re d'estrany». Nosaltres només li podem dir que les evidències que semblen

acumular-se de la investigació judicial no coincideixen amb aquesta impressió seva, però no podem anar més enllà perquè no tenim elements per anar més enllà.

I sobre el tema de les ITV, i molt ràpidament. Miri, president, és veritat que ve de lluny i que és un tema molt embolicat, però les persones imputades per tràfic d'influència i suborns són les que són, i aquí jo crec que es marca una diferència. És veritat que en la regulació d'aquest sector hi ha hagut moltes coses molt discutibles, i fins i tot opinables tècnicament, però estem davant d'una –és veritat– «presumpta» –i, per tant, sospita–, però que està portant a la revelació de converses, de gestions, en les quals jo crec que vostè en surt bé en el sentit que li hem pogut preguntar i vostè diu: «Jo no hi tinc res a veure.»

I acabo dient-li: «Tot el que pugui fer per evitar deslocalitzacions o per afavorir relocalitzacions, endavant.» Ara bé, és veritat que hi ha qui s'ha dedicat, segons sembla, a un tràfic d'influències a l'escalf d'aquest tipus de processos, i això és absolutament intolerable, ha de ser perseguit i, en la mesura que sigui en algun moment detectat, doncs, lògicament denunciat davant dels tribunals.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Iceta. És el torn del Grup Parlamentari Popular, en veu de la il·lustre diputada Alicia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Señor presidente, usted ha dicho que le preguntara sobre alguna cuestión en la que usted estuviera directamente implicado. ¿Nos puede explicar por qué envió una carta al *conseller* Espadaler para que unos parques eólicos que iban a determinadas empresas de Convergencia Democrática...?, y tenían el informe contrario de Medi Ambient del Govern de la Generalitat, fueron autorizados, y usted pidió que se autorizaran, eso sí, con el informe de impacto ambiental de la empresa Entorn, del señor Pere Pujol Ferrusola. ¿Tampoco se enteró usted de eso? ¿La carta no la escribió usted?

Mire, señor Mas, cuando le han preguntado sobre Liechtenstein –y yo lo he hecho, también–, usted ha hecho una gracieta. Está muy bien, esto de hacer gracieta en las comisiones de investigación, pero esto es una cosa muy seria, ¿eh? Mire, eso

de Brantridge Establishment que usted no sabía lo que era, pues pregúntele a la policía judicial del Principado de Liechtenstein por qué pide al Gobierno de España información en concreto sobre el presidente de la Generalitat de Catalunya que puede estar en relación con las actividades ilegales del clan Pujol. ¿Y usted solo responde con una gracia? ¿Usted cree que los catalanes que nos están escuchando van a entender la respuesta que ha dado el presidente de la Generalitat?

Usted no me ha contestado sobre por qué está su DNI en Liechtenstein. El mío no está, se lo aseguro; el suyo sí. Entonces el suyo tiene que explicar por qué está. Porque lo que usted ha hecho con respecto a sus testamentos o al testamento con respecto a sus hijos, yo lo entiendo, que no sepan los beneficiarios. Pero ¿usted autorizó a que su DNI estuviera ahí? ¿Usted sabía que esa cuenta existía?

Usted justificó que su padre, al que le tenemos el mayor de los respetos como a todos los de los demás, había regularizado esa situación. Pero la había regularizado cuando Alemania, después de enviar un DVD..., se detectó que se habían evadido más de 2,3 millones de euros, de los cuales, por la venta de su empresa, solo había justificado 231.000. Y usted dice: «La audiencia provincial, la Audiencia Nacional lo archivó.» Sí, por prescripción, porque el DVD de Alemania llegó tarde; si hubiera llegado antes, a lo mejor nos habríamos enterado antes.

Usted dice que del caso Palau no se ha acreditado nada. En el caso Palau, el juez y el fiscal concluyen que se han cobrado comisiones de 6,6 millones de euros, y ustedes tienen la sede embargada. Por tanto, ahí hay comisiones que están certificadas y acreditadas por los jueces.

Usted me dice: «No, de esto del 3 por ciento, del 4 y del 5 no quedará nada.» Mire usted, aquí, en casos posteriores, después de la confesión del señor Pujol, hay empresarios..., incluso el señor De la Rosa, que afirma que el señor Jordi Pujol Soley abría cuentas en bancos suizos desde el despacho de la Generalitat. Hay empresarios que dicen que se les cobraba el 3 por ciento, el 4 por ciento, y el señor Salguero afirma que se le cobraba el 20 por ciento.

¿Ustedes han actuado contra estas personas para decir que nada de esto es verdad y que todo quedará en nada? ¿Han actuado contra Ferrovial por decir,

como ha dicho, que se les cobraron comisiones? Me parece que no, señor Mas. Y usted ha venido aquí a decir que hoy no sabe nada de todo esto.

No sabe nada de las ITV, porque dice que, claro, le piden muchas cosas, incluso el señor Amorós. Pero, como le he dicho antes: ¿Le ha llamado el señor Amorós, u otros de los que estamos aquí, que es lo que usted ha intentado, treinta y ocho veces? ¿Le han enviado SMS? En esa Ley de la transparencia, ¿por qué no se cerraban las reuniones a través de la agenda transparente y oficial del presidente de la Generalitat? ¿Por qué se hacía a través de chanchullos y de SMS, ciertamente, del señor Oriol Pujol Ferrusola? ¿Por qué usted no le preguntó al señor Oriol Pujol Ferrusola?, ¿o por qué usted no se personó ahí? Usted tampoco lo ha hecho.

Pero le voy a decir otra última cosa, señor Mas. Mire, su comparecencia ha sido claramente decepcionante, porque usted hoy ha venido a salvarse usted, como señor Artur Mas, usted y su familia, y no ha dado la responsabilidad política, como presidente de la Generalitat, por todo lo que ha ocurrido, porque como *conseller en cap* no sabía nada, como *conseller* de Política Territorial no sabía nada ni como presidente de la Generalitat no sabía nada de las deslocalizaciones del señor Oriol Pujol Ferrusola. Para tener un presidente que no se entera de nada ya le habíamos pedido la dimisión, pero ahora, por dignidad frente a esa incompetencia, se la volvemos a pedir.

Muchísimas gracias. Y por cierto, una última cosa por alusiones...

El president

Trenta segons.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...si tanto le preocupa mi comparecencia, señor Mas, que les preocupa mucho – debe ser porque tienen especial atención y cariño al Partido Popular–, le emplazo a que yo pueda tenerla igual de rápida que usted, porque mi grupo votó a favor; el suyo, no –no será tan voluntario.

Pero, además, otra cosa: le pido que la haga usted, y que dé la cara frente a mí, que a lo mejor será mucho más útil (*remor de veus*) esa comparecencia... Sí, sí – sí, sí...

El president

Senyora Camacho...

(Forta remor de veus.)

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...sí, sí. No, important no...

El president

D'acord. S'ha acabat, ja està...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...important no. Hi han moltes coses...

El president

Senyora Camacho, si us plau...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

El senyor Mas hi ha moltes coses...

El president

...porta quatre minuts i mig.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...que potser hauria de dir i que potser és bo que me les digui cara a cara, i l'emplaço que la meva compareixença la faci vostè. *(Veus de «Molt bé!»)*

El president

Senyora Camacho...

(Persisteix la remor de veus.)

El president

És el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en veu de l'il·lustre diputat Joan Herrera. I reclamo silenci de nou i respecte mutu.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. Senyor Mas, no venim a jutjar ningú, venim a combatre tesis polítiques. Jo crec que és un insult al sentit comú dir que estem davant d'un cas familiar. Cas Banca Catalana, cas Casinos, Prenafeta, Planasdamunt, cas Carib, cas Cullell, cas Roma, cas De la Rosa i Estivill, cas Pallerols, cas Turisme, Treball, Palau, Pretòria, Jordi Pujol Ferrusola. Senyor Mas, un cas *familiar*?

Miri, avui estem combatent la seva tesi política. I de la seva tesi política se'n desprèn una actitud, des del nostre punt de vista, inacceptable. El Parlament de Catalunya va aprovar al setembre al debat de política general que el Govern es personés en el cas Pujol. I el seu Govern no ha complert, amb un mandat del Parlament de Catalunya. Perquè la tesi que és un cas familiar és simplement inacceptable i no s'agafa per enlloc.

Segon element, persecució del frau fiscal. Miri, teníem un president que era un defraudador, és un defraudador confés. I ara ja sabem que tenien a vostè..., que sabia que son pare tenia diners a Liechtenstein, a un paradís fiscal. La responsabilitat d'un governant és perseguir el frau fiscal. En els països que posem per referència, si coneguessin algun cas d'un dirigent polític que sap de frau fiscal i que no el persegueix, aquell dirigent ha de dimitir, immediatament. I en aquest país ens agafem amb molta lleugeresa això dels paradisos fiscals.

Jo no conec ningú del meu entorn que tingui diners als paradisos fiscals, i crec que, malauradament, en el seu entorn –no parlo de familiars, parlo de partit–hi ha massa gent que té diners en paradisos fiscals, perquè, si no, no m'explico una actitud tan complaent ...

Fitxer 16

...amb els diners en els paradisos fiscals, si no, no ho entenc. No som d'eixe món, nosaltres, no. I el que no entenc, francament, senyor Mas, és que coneixent com coneixia precisament que hi havia diners en paradisos fiscals, això es pogués tolerar durant tant temps.

En aquest capítol, quines accions han pres en la lluita contra el frau fiscal a aquells que no van declarar l'impost de patrimoni? Sí, l'Agència Tributària, amb els instruments que tenim... I estic parlant de Jordi Pujol Ferrusola.

Tercer dels capítols. Miri, cas Palau, clar que tornaran els diners, és que la sentència els obliga. El que es tracta és que assumeixin polítiques. Tenen la seu embargada, són l'únic partit amb la seu embargada, precisament, per uns tribunals per un cas de corrupció. El fiscal diu que són 6,5 milions, es diu que Ferrovial li va pagar més de 5 milions d'euros i el que li demanem és que vostè assumeixi les responsabilitats polítiques si així ho acrediten en el judici.

Quart element, ITV. Miri, intermediació a canvi de comissions, d'això estem parlant. I estem parlant que quan això es coneix, en el 2012, vostè el que fa és nomenar Oriol Pujol secretari general, al cap de pocs dies. És una actitud que és intolerable, que quan resulta que sabem i llegim que hi ha intermediació a canvi de comissions, vostè el que fa és enfortir precisament [l'agent #, 01.29] que han triat.

I per acabar, president, a vostè en una entrevista li van preguntar si vostè estava net de corrupció i va dir: «Crec que estic net de corrupció, crec.» Inquietant, la resposta. «Tot i que puc haver tingut, com tothom, alguna falla.» Jo crec que es va delatar amb aquella resposta, perquè en un context com l'actual i amb els precedents dels governs de Convergència i Unió, el que necessitem al capdavant de la Presidència de la Generalitat és algú que sigui bel·ligerant envers la corrupció. Clar, quan sabem el cas Pujol i es diu «no, és un cas familiar», doncs òbviament l'actitud grinyola.

Jo li torno a insistir, crec que les explicacions vagues que dóna, la manca d'explicacions, el que no ens digui si va contractar o no amb familiars de la família Pujol quan estava vostè al capdavant del Govern o com a conseller en cap, la seva falta d'explicacions delaten una actitud i és una actitud que és intolerable. Per això li ho dic, li torno a insistir: o connivència o negligència –connivència o negligència– perquè no és raonable el que vostè explica. I connivència o negligència perquè algú que estava a la sala de màquines hauria d'haver sabut la informació. Avui vostè no té la meua confiança, ni la de molts ciutadans, i avui amb les seves explicacions el que li diem és que no té l'autoritat ni la confiança per tirar endavant, precisament tot allò que ha de tirar endavant. Vostè havia de saber i només puc explicar que digui que no sabia perquè és l'única manera que té d'exonerar-se de les seves responsabilitats.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor Herrera. És el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans en veu de l'il·lustre diputat Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Bé, el senyor Mas ha dit una cosa avui que fins ara no havia quedat molt clara i jo crec que és bo també: ha reconegut que era beneficiari, sabia que era beneficiari d'un compte a un paradís fiscal de la seva família. Em sembla rellevant a nivell polític que un president reconegui i sàpiga que era beneficiari d'un compte en un paradís fiscal, i això em sembla rellevant. Com ja s'ha dit, va ser arxivat efectivament i la prescripció..., jo dic de vegades que dimitir no és anar a la presó, és una altra cosa, i responsabilitat política no és responsabilitat judicial. Per tant, vostè aquí no estem jutjant que vostè vagi a la presó o no, sinó si vostè està capacitada per ser president o no amb el que sabia.

Segon punt, senyor Mas, la diferència entre privat i públic la veritat que em preocupa el que diu, perquè resulta que subornar..., no es pot subornar qui no té un càrrec públic, no pot prevaricar qui no té un càrrec públic, per tant, estem parlant de casos de l'àmbit públic. Vostè creu que...

El president

Disculpi, senyor Rivera. Si us plau, demano al Grup del Partit Popular, que estan fent *corrillo*, hi ha un bar, poden anar a fer-ho allà, però aquí estem fent una comissió d'investigació. Senyor Rivera, gràcies,

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Com li deia, subornar, prevaricar, tràfic d'influències són en l'exercici del càrrec. Senyor Mas, vostè tenia de president i va mantenir de president el senyor Oriol Pujol sabent que estava investigat i imputat per un cas que efectivament afectava l'esfera pública. Senyor Mas, només és esfera pública, jo no li pregunto per les relacions privades, si sopen o dinen junts, li pregunto si vostè mantenia de president un senyor que tenia tràfic d'influències i suborn investigat pel jutge.

Tercer punt, senyor Mas, aclariment. Deia vostè: «Era una aberració el que van dir sobre nosaltres a la campanya.» Jo li recordo que vostès van demandar un diari i

va ser arxivat, perquè el senyor Pujol va dir allò de «¿qué coño es la UDEF?» i va dir que no tenia diners fora. Doncs resulta que el senyor Pujol té la credibilitat zero, perquè vostès van mentir i es va arxivar, perquè vostès van mentir, vostè va convocar una manifestació il·legal que va suspendre la Junta Electoral per intentar fer una altra Banca Catalana, i els va sortir malament, perquè van mentir, senyor Mas. El que va sortir la informació al diari era veritat, el senyor Pujol tenia comptes a Andorra i ho va haver de confessar. Per tant, credibilitat zero. I no parli d'aberracions, perquè va ser demostrat que vostès van mentir en plena campanya electoral.

I l'últim punt, senyor Mas, diu vostè que això són..., l'assumpte del senyor Pujol és un cas familiar. Miri, hi estic d'acord, la família, un cas familiar, efectivament. Vostès s'han comportat com una família i no com un govern, vostès han convertit un partit polític en una família i no en un partit polític que governa Catalunya, vostès han convertit l'espai públic i l'esfera pública amb un comportament, amb el senyor Millet, amb el senyor Osàcar, amb el senyor Prenafeta, amb el senyor Alavedra, amb el senyor Pujol, amb el pare, amb el fill i l'esperit sant. Vostès han agafat tota la família Pujol i els seus amics i els seus consellers i resulta que de tots aquells vostè ha sigut president, conseller en cap, president de Convergència i no sabia res, com la senyora Ana Mato, com la infanta o com el senyor Rajoy. No ens ho creiem, senyor Mas. Vostè, si no sabia, negligent; i si sabia, culpable.

Per tant, senyor Mas, el conte que el senyor Pujol i vostès ens han explicat no cola per a bona part dels catalans. I els 5,1 milions que a vostès se'ls acredita i se'ls ha embargat la seu no és una història inventada per Ciutadans, això és el jutge, que acaba la instrucció i els embarga la seu on vostè té el seu despatx. No sé si vostè ho sap, clar que sí, senyor Mas, que té la seu embargada i que on s'asseu al seu despatx està embargat no per un cas particular o familiar, està embargat pel cas Palau i perquè vostès es poden haver emportat 5 milions de comissions il·legals del diner públic, només de Ferrovial, imagini's tot el que pot sortir.

Per tant, senyor Mas, no ens vingui amb històries familiars que la família és el que han convertit vostès la Generalitat de Catalunya, en una gran família política, però una família.

El president

Gràcies, senyor Rivera. És el torn del Grup Parlamentari Mixt, la CUP - Alternativa d'Esquerres, en veu de la diputada Isabel Vallet. Isabel, quan vulguis.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, doncs finalment dir, per no tornar a incidir amb el fet de «coneixia, no coneixia», doncs doni'ns la seua opinió, doni'ns la seua opinió sobre algunes intervencions que s'han fet. En concret, ens agradaria saber què pensa quan Jordi Pujol compareix en una entrevista a TV3 i diu, doncs, que no volia respondre sobre el cas del finançament perquè, si entrava per aquí, prendríem tots mal. O sobre quan va comparèixer aquí a la comissió i ens va dir que, si es talla una branca, pot caure l'arbre sencer. Quina opinió li mereixen aquestes afirmacions més enllà de si coneixia o no, afirmacions certes en la premsa, quina opinió li mereixen.

Una altra pregunta que li voldria fer és si vostè té alguna reflexió al voltant de com creu que s'han finançat els partits polítics aquests últims trenta anys, perquè fins a on nosaltres coneixem –i això està bastant estudiat–, hi ha un model il·legal i irregular o, en tot cas, alegal de finançament dels partits, que és d'inspiració alemanya, que és copiat de la CDU, que entre altres coses va portar a la condemna de Helmut Kohl, i que s'ha replicat en el cas Bárcenas, que aquí s'ha replicat en el cas Turisme, que s'ha replicat en el cas Filesa, que s'ha replicat en el cas Treball... Ens vol fer creure que Convergència Democràtica de Catalunya no forma part d'aquest model de finançament alegal, en alguns casos, il·legal, en uns altres, i plenament contrari a l'ètica en tots? Perquè, en tot cas, la informació no ens quadra i no quadra sobretot a la vista de les noves imputacions i de les noves informacions judicials.

Una tercera reflexió és, bé, sobre la credibilitat. Vostè avui feia com mig broma en una intervenció i deia que sap que està viu, políticament no sap si està tan viu. Doncs avui és una oportunitat des del meu punt de vista per a saber si vostè sobreviurà avui, és a dir, si políticament sobreviurà o si políticament la seua credibilitat baixarà enormement, si la seua fermesa contra la corrupció avui es veurà esquitxada, si la seua determinació per fer net és ferma o no, és a dir, això finalment es veurà avui. Li demanem que no s'iguali a altres partits o, en tot cas, que no s'iguali a altres actuacions, podem posar un exemple, un agafat així a l'atzar, com el cas de les informacions publicades sobre la senyora Camacho i el seu coneixement sobre els fets a Andorra fa cert temps, sobre Jordi Pujol Ferrusola

que no ha posat en coneixement de la Fiscalia. Demanem que no s'hi iguali i, en cas que hagi d'explicar alguna cosa, que aprofiti la comissió d'avui per a precisament, ja li han dit, fer net, però sobretot, doncs, per a, des del nostre punt de vista, prendre mesures concretes i determinades contra la corrupció, començant per una que li hem fet referència. Hem fet referència a les cinquanta-una mesures i ens deia que això depèn d'un acord parlamentari, una de les mesures depèn d'un acord parlamentari, però vostè sabrà –ho sap tothom– que l'acta de diputats és una acta personal i, en tot cas, sabrà que igual un partit que impulsa aquesta mesura pot autoimposar-se aquesta regulació amb independència que hi hagi un acord polític de la cambra o no. Pensa donar Convergència i Unió exemple amb la figura del senyor Xavier Crespo en relació amb les mesures que vostès han proposat com les cinquanta-una mesures per lluitar contra la corrupció?

Finalment, una última reflexió, diuen que la guerra bruta desvetlla fets bruts; nosaltres en aquest joc de legitimitats contra l'Estat espanyol ens temem o molt ens temem que tots aquests fets bruts vagin destapant-se, i el que ens sap greu finalment és que molts d'ells siguin veritat.

El president

Gràcies, diputada Vallet. I finalment és el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en veu de la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, president. Algun portaveu citava que ha d'haver-hi un canvi de la forma de fer política i crec sincerament que, president, amb les mesures que des del seu govern, les cinquanta-una mesures de transparència i regeneració democràtica ha impulsat, ho està fent, no de les accions que feia el Govern de Convergència i Unió, sinó també els governs anteriors del tripartit. I celebrem, a més a més, president, que en la seva explicació vostè hagi entomat en tot moment totes i cadascuna de les preguntes i hagi respost tots i cadascun dels temes. I, per tant, doncs hagi donat resposta, hi insistim, a cada tema.

En aquest mateix sentit, hi havien alguns portaveus, i que és d'agrair, que deien que no hi ha cap prova i que, per tant, en aquest sentit..., i deien, a més a més, que si la tinguessin, la portarien als tribunals, que és el que correspon, i, per tant, manifestaven que no hi ha cap prova, que res de res i, en aquest sentit, ho

celebrem. Seria bo que, en aquest sentit, això que es diu també..., que es diu avui en el Parlament, es digui també després en tertúlies en mitjans, en els diferents mitjans, i que, per tant, s'accepti les respostes que ha donat el president i, per tant, que es donen avui per bona.

Per altra banda, la senyora Sánchez-Camacho seguia insistint en tota una sèrie de temes i insistia, per exemple, en el tema de Liechtenstein. Miri, doncs la premsa diu que desmunten en noranta-sis hores les acusacions contra Pujol i insinua maniobres d'Interior. Però és que, a més a més, tot el que vostè ha dit i ha citat, això està arxivat i, per tant, home, si parlem en comissió de temes que, doncs, són per fer acusacions, parlem sabent el que es diu i, per tant, amb tota la veritat per davant i, per tant, és un tema arxivat.

I respecte al que era un tema decepcionant i que té ganes de venir a la comissió, la veritat és que ho hem notat poc –ho hem notat poc– que tingués ganes de venir a la comissió, vostè i també el seu partit polític a Madrid. Però respecte al fet que pogués tenir un cara a cara amb el president quan vostè vingui a fer la compareixença, només dir-li que segurament qui té gana, somia pa, perquè això lògicament no s'ho trobarà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora Borràs. És el seu torn, president, pel temps que consideri i estimi oportú. Quan vulgui.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, tenint en compte que és la darrera intervenció després de quatre hores llargues de sessió d'aquesta comissió d'investigació, voldria fer alguns comentaris sobre coses que s'han anat dient per part de vostès en el seu darrer torn i algunes d'altres que simplement reiteren alguns arguments que jo mateix he fet servir en algun altre moment de les meves intervencions prèvies.

Voldria fer notar que quan es parla del tema de les gestions per a empreses, ara tots vostès avui diuen que no hi ha res a dir en el sentit d'intervenir per fer gestions, per salvar empreses i llocs de treball. Molt bé. Recordin que quan això es diu,

segons algunes informacions o opinions, no es tracta així, es diu d'una altra manera: «Com pot ser que el president Mas intervingués en aquest tema?» Perquè ho demanava l'Oriol Pujol que era president d'un grup parlamentari. Fins aquí la pregunta que jo faig és: i per què si ho demanava el president de Convergència i Unió en el Parlament de Catalunya jo no ho havia de fer? Per tant, anem en compte segons com es jutgen els temes. Perquè, si la frontera és l'altra, si la frontera és..., hi pot haver gent –i ara no em refereixo a ningú en particular–, hi pot haver persones que, quan fan aquest tipus de gestions, després poden tenir un aprofitament personal d'aquestes gestions. Els recordo que algunes de les gestions que es van fer en aquests temes...

Fitxer 17

...es van fer també quan jo no estava de president de la Generalitat, sinó de cap de l'oposició. Està sota la mateixa sospita la Sony que la Yamaha. *(Veus de fons.)* Sí, exactament la mateixa –exactament la mateixa *(Veus de fons.)* Exactament la mateixa. I... *(Remor de veus.)* Un moment...

El president

Si us plau. Si us plau... Senyor Amorós, si us plau.

El president de la Generalitat

I... *(Veus de fons.)* Bé, sí, ara em toca a mi, senyor Amorós. *(Veus de fons.)* Jo els... *(Veus de fons.)* Sí, home, i vostè tampoc tenia raó en moltes coses que ha dit, i jo he callat i l'he escoltat, eh? Això de tenir raó o no és molt relatiu a la vida. Jo els puc dir que... *(Veus de fons.)*

El president

Un segon, president. Si us plau, el mínim respecte mutu del silenci que han gaudit vostès.

President, quan vulgui.

El president de la Generalitat

Jo els vull recordar que el cas és exactament el mateix. I he defensat jo mateix que les actuacions dels diferents governs –també de l'anterior– havien sigut correctes

en aquest sentit. Igual que va ser correcta la meua posició i la de Convergència i Unió no fent mullader, no caient en aquest parany, i ajudant que aquella operació en aquell moment, que es tractava de relocalitzar la Sony per part de Ficosa – Comsa-EMTE, per cert, en època del tripartit; ho dic, per segons quins altres comentaris també–, doncs, que allò ara arribés a bon port. I no érem nosaltres, que dirigíem el Govern en aquell moment. I hi havia aquestes empreses que els he citat, eh? I no hi va haver cap escrúpol en aquell moment perquè aquestes empreses salvessin la Sony. I van fer molt bé, el dic –i van fer molt bé. I he de pensar que si jo reconec això, vostès també haurien d'entendre que vàrem fer bé nosaltres intentant salvar la Yamaha i intentant salvar Sharp.

I els torno a dir el mateix: i a partir del moment en què hi ha algun indicatiu que algú, fent gestions que estan en l'àmbit públic, en pot poder treure un aprofitament privat, això no és responsabilitat dels que estem en la vida pública; no ens pengem allò que no ens correspon, que ja prou càrrega portem. Aquesta no és la nostra responsabilitat. Nosaltres no som ni jutges ni policies ni fiscals. La nostra missió no és vigilar en l'àmbit privat què fa cadascú que està en el nostre entorn; aquesta no és la nostra missió. La nostra missió és procurar que les institucions actuïn correctament. I cadascú amb la seva consciència personal, i sota la seva estricta responsabilitat, ha de saber si la seves actuacions personals són correctes o no són correctes. Perquè, si no, ens transformaria a nosaltres en això que els deia: fiscals, jutges o policies. I no som res de tot això –no som res de tot això.

Per tant, això ho defenso amb tota claredat, perquè, hi insisteixo, en cap moment es va tenir ni el més mínim coneixement que hi pugui haver re –en cap cas, a més a més– d'aprofitaments personals per gestions que tenien una bona finalitat pública. I que jo la seguiré exercint sempre que calgui, vingui d'on vingui. I mai preguntaré, a la persona que em demani a mi que intervingui en un tema així, si després, doncs, aquesta persona actuarà d'una manera o d'una altra a títol personal. Jo no ho preguntaré mai, perquè pressuposaré que l'actuació serà correcta. Ho he pressuposat de tots els alcaldes d'aquest país de tots els colors que tinguessin, de tots els grups parlamentaris i de tots els partits polítics. I crec que és com he d'actuar en aquest sentit, no?

La segona cosa que val la pena recordar. S'ha fet una pregunta genèrica, que no és gens retòrica, en el sentit de si els mecanismes de contractació pública en

aquest país han millorat o no. La resposta és, rotundament, sí, han millorat. I han millorat més que mai en aquest Govern que jo presideixo –més que mai. Mai ningú havia anat tan lluny, des del punt de vista de l'exigència de la contractació pública. Mai. S'han creat organismes a Catalunya de control de la contractació que no existien fins que va arribar aquest Govern. Nous. Es podien haver creat abans, però no es varen crear. S'han creat amb aquest Govern que jo presideixo. I estem absolutament decidits, i concentrats a més a més, que tots aquests mecanismes de contractació pública funcionin com un rellotge –com un rellotge d'alta precisió. I si un dia es comet un error –que no els puc assegurar que no es cometi mai; vull ser honest en això– en matèria de contractació pública, doncs, s'actuarà amb tota la contundència que calgui. Perquè els mecanismes perquè no hi hagin errors hi són, i en aquest moment són molt exigents. Si no, no ens haurien posat la màxima puntuació des del punt de vista de la transparència de l'Administració –no ens l'haurien posada. No la teníem; ni quan jo vaig arribar al Govern, ni al cap de dos anys de ser-hi, ni en els governs anteriors. I ara la tenim. Ara tenim aquesta màxima puntuació de transparència. Per tant, és evident que tenim un compromís clar, també, en aquest sentit.

M'han interpretat malament una cosa que he dit i que la vull aclarir. Em sembla que estat, en aquest cas, concretament el senyor Amorós, no? Quan jo he manifestat que durant deu anys vaig prendre les decisions al marge del que havia sigut o havia representat el president Jordi Pujol, només ho he dit en un sentit. No en el sentit que jo moltes vegades aquestes decisions que finalment havia d'avaluar jo mateix no les prenguéssim col·lectivament, quan estàvem a l'oposició. Clar que les preniem col·lectivament. I jo precisament en parlava, abans de prendre-les, amb moltes persones diferents, molt sovint de Convergència i Unió. El que els volia fer entendre és que allò que es diu moltes vegades de «en Mas és un escolanet del senyor Jordi Pujol», que és el que oficiava i deia que s'havia de fer per aquí, que s'havia de fer per allà, això a partir de l'any 2003 no va ser en absolut així, perquè jo vaig exercir la meva pròpia personalitat. I abans, doncs, és evident –i no ho vaig discutir mai– que el president Pujol era el principal responsable de les principals decisions; no l'únic, però el principal responsable sí, que per això era president de la Generalitat. I tots els que treballàvem amb ell li devíem, en un bon sentit, no

només sentit de la lleialtat sinó també de l'obediència, mentre estiguéssim en el Govern. I si no volíem obeir una determinada cosa, doncs, havíem de marxar.

També els puc dir que jo no vaig haver d'obeir mai res que anés en contra de la meva consciència personal, en èpoques en què el president Pujol era el president de la Generalitat. I vaig estar..., dels molts anys que ell va ser president, en vaig estar tres llargs molt a prop seu. Els altres no tant, o no gaire, però els últims tres sí. I mai vaig rebre una ordre, una instrucció, una insinuació per fer quelcom que anés en contra del meu criteri, diguem-ne, de consciència personal. També ho vull deixar molt clar, perquè després és fàcil fer determinades afirmacions o determinades acusacions.

Bé, l'altre tema que ha sortit de manera recurrent és «l'escàndol», se'n diu, doncs, de la confessió del president Pujol. Jo ho vaig dir en el seu moment. És evident que per mi va ser una decepció molt gran, igual que per a molta altra gent. Jo no vull justificar una cosa que ni ell mateix ha justificat, i ha reconegut fins i tot que era una falta moral greu. Ho ha dit ell mateix. Per mi va ser una gran decepció. Però el que vull que s'entengui –i m'ho han preguntat moltes vegades i segueixen dient que jo havia d'estar al corrent de tot això– és que en aquesta esfera que afectava la persona i la família, que va ser l'objecte de la confessió del dia 25 de juliol, ningú de nosaltres en sabia re. Ja no dic jo sol, sinó que ningú de nosaltres en sabia re. Per no saber-ne, no ho sabia ni la seva pròpia família; ni la seva pròpia família no la directíssima, no? Tots ells ens ho han dit. I no sé si tindran testimonis aquí, en els propers dies, en aquest sentit o no. Per tant, no es pot inferir que allà ho coneixíem tot, quan va ser precisament una sorpresa i una decepció per a tots, començant per mi. Ho va ser. Ho he dit clarament, no? Per tant...

Em sembla que ho deia el senyor Iceta: «No li resultaven sospitosos a vostè determinats comportaments?» Doncs, miri, del senyor Jordi Pujol Soley no. A mi no em resultava sospitós. I els vull recordar una cosa: tampoc els devia semblar sospitós a vostès, perquè li van donar la medalla d'or de la Generalitat. Això no ho vaig fer jo; això ho varen fer vostès. I si tan sospitós era, per què es va fer? Per tant, vostès saben perfectament que el comportament individual del senyor Jordi Pujol i Soley era un comportament que a tots ens semblava un comportament d'una persona correcta. I totes les persones que coneixíem, encara que no molt, la seva forma de vida personal..., la seva, no parlo d'altres persones del seu entorn

més o menys immediat, no; però la seva personal, després de molts anys de trajectòria política, personal, etcètera, era una..., vaja, era una posició personal, diguem-ne, normal. No era una persona que tingués l'aparença, en absolut, d'haver-se enriquit ni de re de tot això. Jo això ho he dit moltes vegades, i crec que és la pura veritat. Era de coneixement o de intuïció general que Jordi Pujol actuava d'una manera, en aquest sentit, correcta.

I, per tant, ara és molt fàcil, després de la seva confessió, capgirar-ho tot. Però aquesta confessió, també deixin-m'ho dir-los-ho..., segurament ara em posaré pedres a la teulada, dient això, però aquesta confessió tampoc pot anul·lar tota l'acció positiva que Jordi Pujol va fer des de la institució de la Generalitat i per al País; no la pot anul·lar. Ara, evidentment la descompensa, la desequilibra; això és evident –la descompensa i la desequilibra; això és evident. Però ho dic en aquest sentit, no? Ho dic en el sentit que, bé, tot això que diuen vostès, la gran sospita que hi havia generalitzada... Doncs, mirin, no devia ser tan gran, la sospita generalitzada sobre la seva actuació personal, quan el mateix Govern, doncs –em sembla que va ser presidit pel president Montilla–, li va donar la medalla d'or, conjuntament amb el president Maragall.

S'ha tornat a parlar reiteradament del tema de les ITV. Vull fer una precisió, perquè crec que es fa un comentari, també, amb un punt de lleugeresa, no? Es diu que jo vaig nomenar l'Oriol Pujol de número 2 quan això ja era conegut pertot arreu. Això és fals. Primera, no el vaig nomenar jo; se'l va nomenar en un congrés del partit, primer, que hi havia centenars i centenars de persones que varen votar, primer, eh? I segon: precisament es va començar a conèixer el tema de les ITV quan ja havia estat nomenat secretari general de Convergència. Això sí, va ser poc després. Just després de ser nomenat secretari general de Convergència, aleshores va esclatar el tema. Curiós també; molt curiós –molt curiós. I a partir d'aquí què va passar? Fins que no va arribar la imputació no es van prendre decisions sobre si ell havia de delegar responsabilitats, si havia de plegar, etcètera. I en el moment de la imputació, els recordo que ell va delegar totes les seves funcions en el partit i en el grup parlamentari. I que quan de la imputació es va passar a un punt en què ja semblava que es podia obrir el judici oral i que es podia barrejar amb el tema confessat pel seu pare, ell va plegar de tot –ell va plegar de

tot. I estem parlant, en aquest cas, de fa uns mesos enrere, i concretament de l'any passat.

Per tant, no es pot dir que no s'han assumit responsabilitats. Hi ha hagut problemes, hi ha hagut més que sospites, i ara un tràmit de defensa judicial i d'acció judicial; que tothom té dret a dirigir i, per tant, a defensar-se. Igual que hi ha l'acusació, que té dret a acusar, també hi ha el que té dret a defensar-se; així funciona un estat de dret i això s'ha de respectar per part de tothom. I a partir d'aquí, l'Oriol Pujol va plegar de tot. Prova d'això és que no és enlloc. Això crec que també s'ha de fer notar, perquè, si no, sembla que aquí no es fes absolutament re, i això és exactament al revés. Exactament igual que els he dit –i això és públic i notori– que pocs dies després de la confessió de Jordi Pujol, jo mateix vaig prendre decisions sobre l'estatus de l'expresident Jordi Pujol; de comú acord amb ell, però les vaig prendre. I no vaig trigar gaires dies; més aviat en vaig trigar pocs. I vaig reconèixer que era una cosa que per a mi havia sigut difícil, des d'un punt de vista personal i humà –molt difícil. Però ho vaig fer. Perquè vaig posar sempre per davant la meva obligació com a responsable institucional, abans que qualsevol altra cosa.

Senyora Sánchez-Camacho, li faig una al·lusió personal, si vostè m'ho permet. Si després d'haver-li demanat jo que em cités un sol cas en vint anys de responsabilitats públiques de...

Fitxer 18

...primer nivell, a vostè, l'única cosa que li passa pel cap és una carta que jo li vaig enviar al conseller de Medi Ambient de la Generalitat d'aquella època, quan jo era conseller en cap, demanant-li, tal com s'havia tractat en diverses reunions de govern, que s'agilitzés l'aprovació dels parcs eòlics –se sobreentén, en el cas que això es pogués fer, perdoni, en el cas que això es pogués fer–, demanant que això s'accelerés, home, vostè creu que en aquell moment un govern no havia d'accelerar els tràmits per implantar parcs eòlics, que volia dir energies renovables en aquest país, i estem parlant de fa més de deu anys enrere? (*Veus de fons.*)

Ara, fixi's una cosa, jo no vaig suplir el conseller de Medi Ambient, no vam prendre la decisió per ell; se li va enviar una carta, que és la manera més transparent del

món, de dir-li: «Escolta'm, hi han aquests temes que estan pendents, digue'ns, informa'ns de com està cada un d'ells, amb l'objectiu de poder-los aprovar el més ràpidament possible.» Aquest és el gran escàndol, senyor Sánchez-Camacho, que em pot atribuir a mi? Per cert, això que ha sortit ara fa quatre dies a la premsa, si no arriba a sortir a la premsa on s'agafa, vostè? *(Veus de fons.)* No, dona, no s'agafa enlloc, perquè no tenia res per agafar-se. Senyora Sánchez-Camacho, vostè ara no té l'ús de la paraula, si no l'importa, eh? Re, no tenia re, senyora Sánchez-Camacho, absolutament re. Absolutament re.

I ja que torna a citar aquesta empresa de Liechtenstein, li torno a dir el mateix: no té res a veure amb mi ni amb cap conegut meu. Absolutament res a veure. Absolutament res a veure. Aquesta empresa en concret que vostè ha citat no té absolutament res a veure ni amb mi ni amb cap conegut meu.

Parlo del senyor Javier de la Rosa? *(Veus de fons.)* No, no, vostè m'ha parlat, també, del senyor Javier de la Rosa, que és una de les persones que havia denunciat no sé què?

El president

Si us plau, si us plau. President...

El president de la Generalitat

Sí.

El president

A veure com fem silenci? Continui, president, gràcies.

El president de la Generalitat

Em sembla que serà vostè, que algun dia haurà d'explicar les seves relacions amb el senyor Javier de la Rosa. *(Veus de fons.)* Sí, sí que el coneix, sí. Sí que el coneix, sí. Algun dia potser ho haurà d'explicar, i algun tipus de connivències que hi ha hagut per fer determinades denúncies en aquest país. Em sembla que algun dia això vostè ho haurà d'explicar.

Però, bé, ja que vostè critica tant determinat tipus de formulacions de reunions i tot això, jo també recordo una cosa, senyora Sánchez-Camacho –i això no la inculpa de re, no?–, jo recordo quan vostè m'oferia reunions amb els ministres a Madrid. Era vostè, que havia d'organitzar l'agenda dels ministres? *(Veus de fons.)* O la

meva? Vostè feia, doncs, d'intermediària. Perquè políticament li devia anar bé, això. I jo no li deia pas que no. Si vostè podia ajudar a organitzar una determinada reunió, doncs, no passava res. Si ho fan els altres, és «tremendo», són els que organitzen l'agenda dels líders polítics. Si ho fa la senyora Sánchez-Camacho –i ho feia molt–, doncs, llavors no passa re, entra dintre de la normalitat, no? Coses curioses, senyora Sánchez-Camacho, coses molt –molt, molt– curioses.

I en el seu cas, doncs, jo m'esperava veure el moment final, no? La traca final de la senyora Sánchez-Camacho avui quina era, la que tenia preparada, no? Clar, demanar-me la dimissió. Vull fer notar que, si no recordo malament, és l'única persona, avui, que ho ha fet. És a dir, parlant d'una altra manera: vostè demana la dimissió a qui dóna la cara, i, en canvi, protegeix a qui no va a les comissions d'investigació, i que ni tan sols les crea aprofitant les seves majories a Madrid. És a dir, a qui s'amaga i no dóna la cara, vostè l'aplaudeix i el protegeix i el defensa. I a qui ve a donar la cara i a donar explicacions i a respondre totes les preguntes, fins i tot les impertinents seves, també, a aquest vostè li demana la dimissió. És una fantàstica manera d'actuar i de veure les coses, que, per altra banda, il·lustra molt bé la seva manera d'actuar i segurament també la seva personalitat.

Dit això, dues o tres coses més que han anat sortint, un cop més. Se m'ha preguntat si el Govern s'ha personat en el tema de la causa arran de la confessió del president Pujol, i els ho he dit des del començament de tot. Els ho he dit. Des de la meua primera intervenció els he dit que els organismes de la Generalitat, concretament l'Agència Tributària de Catalunya, des de poques setmanes després d'aquesta confessió del 25 de juliol, va començar totes les diligències necessàries per assegurar-se que no hi havia cap detriment en l'erari públic de la Generalitat de Catalunya. Ho he dit des del començament i ho reitero ara un cop més. Per tant, en aquest tema, la Generalitat està actuant com ha d'actuar, que és protegint l'erari públic de la mateixa institució, exactament així.

S'ha recuperat, per part d'alguns intervinents, el tema de la meua vinculació familiar. Se n'ha tornat a parlar. Jo els torno a dir exactament el mateix. Jo tenia coneixement, a finals dels anys vuitanta i principis dels noranta, de la situació del meu pare, la tenia. I, quan s'ha dit el tema de «si ets beneficiari o no», doncs, ser beneficiari no pressuposa res més que, en un moment determinat, si es produeix una determinada successió, o una determinada donació, doncs, que tu puguis

obtenir o ser destinatari d'una part d'aquests fons. I els he dit, perquè tinguin tota la informació, que cap d'aquestes coses s'ha produït: ni un sol euro de donació, ni un sol euro de successió. Ni un. Per tant, si és ni un, ni un.

I, a més a més, és fàcilment comprovable, perquè, com vostès comprendran, en el moment que es va produir el traspàs del meu pare, hi va haver la declaració, feta pels membres de la família afectats, la declaració de l'impost de successions. I allà és perfectament comprovable en quines condicions es va fer. I com es va pagar el que s'havia de pagar a la Generalitat de Catalunya, i qui va ser el beneficiari d'aquells fons, que no vaig ser jo. Va ser, els ho he dit abans, la meva mare. I ningú més. I ningú més. I ho torno a dir, perquè em sembla que una vegada dit, doncs, no sé si cal insistir-hi més o no. Jo entenc que una vegada dit amb aquesta rotunditat i amb aquesta claredat, doncs, si es segueix insistint en aquest tema ja no és per saber la veritat, sinó que és per altres històries o altres coses, doncs, que en aquest moment prefereixo no jutjar.

Sobre el tema del cas Palau, torno a dir el que he dit abans, amb una precisió: molts de vostès han parlat que Convergència té la seu embargada, i jo els demano que s'expressin amb precisió. Convergència no té la seu embargada, no la té embargada. I ho poden comprovar, també. La seu de Convergència Democràtica de Catalunya no està embargada.

És cert que, d'acord amb una instrucció del jutge, dels tribunals, per al cas que pogués arribar a passar algun tipus de responsabilitat patrimonial, una vegada s'hagi sentenciat aquest tema, que no està sentenciat, Convergència pot aparèixer en aquell moment com a responsable econòmic. I, per al cas que hi hagués alguna responsabilitat econòmica, que no és el cas en aquest moment, Convergència va acreditar davant del jutge que tenia una sèrie de béns, que són propis de Convergència, i que no estan embargats. Per tant, no parlin de seu embargada, perquè no és veritat. Llavors, fan una contribució a la falsedat, si parlen de seu embargada, perquè no és real. Convergència té patrimoni suficient perquè, si finalment hi hagués alguna responsabilitat, pugui respondre amb aquest patrimoni. Molt lluny d'estar amb la seu embargada, com vostès, en reiterades ocasions, han estat afirmant.

I, sobre aquest cas, un altre cop, els dic exactament el mateix que els he dit abans: escolti'm, jo..., la meva percepció, i en el meu coneixement..., d'això no hi haurà

demostració d'irregularitats, perquè no hi hauran sigut. I si en aquesta percepció jo m'equivoco, doncs, aleshores ja els he dit que com a mínim una cosa segur que la faré, si és que jo en aquell moment tinc la responsabilitat de fer-la, que és que igual que s'ha fet en altres ocasions, es tornaria absolutament tot. I si, segons la sentència, s'hagués d'anar més enllà, també s'anirà més enllà. Però, com que estic convençut que si hi ha sentència hi serà per exonerar Convergència de responsabilitat, doncs, no arribarem a aquest moment. Aquesta és la meva convicció en aquest moment i, per tant, els ho torno a reiterar.

I dos comentaris finals, si m'ho permeten. No sé si m'he deixat alguna cosa, però n'he contestat tantes que vostès comprendran que algunes vegades simplement és anar reiterant arguments que ja s'han produït abans, no? Però, dos comentaris finals.

El primer: jo em vaig trobar en plena campanya electoral amb una denúncia periodística suportada amb teòrics informes de la policia espanyola, no signats. Han passat més de dos anys. I, més de dos anys després –més de dos anys després–, ningú ha pogut confirmar re del que es deia en aquelles acusacions. Ningú. Avui m'han fet vostès moltes preguntes, algunes polítiques, la majoria, i algunes fins i tot en el terreny personal. Jo he intentat contestar-les totes. Ara deixin-me dir, i no és amb un to de retret, però simplement tinc necessitat de dir-ho, que encara avui ningú –ningú– s'ha fet responsable de re, malgrat que allò es va produir en el moment àlgid de la democràcia, que és en plena campanya electoral. Ningú ha plegat, ningú ha assumit cap responsabilitat.

Hi va haver un flagrant atac contra l'estat de dret, contra els drets electorals, que també són drets de l'estat de dret del nostre país. I ningú, ni allà ni aquí, s'ha interessat mai per això. I ho lamento. Perquè quan hi ha un atac tan dur contra l'estat de dret i la qualitat democràtica en un país, passat el temps i vist que allà el que hi havia era un gran muntatge, potser sí que algú, no en defensa del president de la Generalitat o del senyor Artur Mas, sinó en defensa de la qualitat democràtica i de l'estat de dret, hauria hagut d'intervenir.

I l'altra cosa que els vull dir és la següent. Vostès avui m'han fet moltíssimes preguntes, torno a reiterar-ho. Jo he de pressuposar que totes aquestes preguntes es fan en benefici de conèixer la veritat. He de pressuposar això. Quan sents alguns comentaris ho poses una mica en dubte, això. Però, bé, jo avui no ho vull

posar en dubte. Vull pressuposar que vostès ho fan en aquest sentit, de conèixer la veritat, i que per això fan aquestes preguntes, etcètera, no? Ara –ho dic sobretot ja no mirant cap enrere sinó cap endavant–, si vostès realment volen conèixer la veritat sobre casos d'aquests, fins i tot els que em poden afectar a mi més personalment, per què en una altra ocasió no em truca algú i em ve a veure i m'ho pregunta? Perquè mai ningú m'ha preguntat re, i mirin que alguns de vostès els he vist moltes vegades. Mai ningú m'ha trucat per fer-me ni un sol comentari, per fer-me ni una sola pregunta, per contestar cap tipus d'informació, per a res de res. I, si realment es busca la veritat, aquestes preguntes es poden fer. I jo les hauria contestades a nivell personal en la mesura que vostès me les haguessin fetes, i a nivell polític també.

Per tant, no ho dic tant pel que hagi passat fins ara, però ho suggereixo de cara al futur. Perquè ja sé que fer aquestes preguntes quan hi ha repercussió pública és fàcil, i fins i tot pot ser agraït, des d'un punt de vista de l'interès polític. Però pensin en això: si realment es busca saber la veritat –i jo pressuposo que això és així–, si realment es busca la veritat, aleshores, els puc assegurar que és molt més útil, molt sovint, que les preguntes es facin allà on no hi ha repercussió pública i allà on, mirant-se cadascú a la cara, doncs, es pot donar una resposta concreta.

A mi, a nivell particular, mai se m'han fet aquestes preguntes. Avui se m'han fet en públic, i jo ho agraeixo, perquè és una manera que jo també em pugui explicar. Però els convido que, si en el futur hi ha qüestions d'aquestes, a més a més de fer-ho en públic, que evidentment vostès...

Fitxer 19

...tenen tot el dret de fer-ho d'aquesta manera, també ho puguin fer en el pla més privat i més personal.

El president

Gràcies, president. (*Alícia Sánchez-Camacho i Pérez demana per parlar.*) Senyora Camacho, digui'm. (*Remor de veus.*) Sí. Trenta segons, li donarem –trenta segons.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president, per la seva amabilitat, perquè sembla que la resta de grups no ens ho donen.

Escolti, senyor president, les cambres estan per interpel·lar-lo a vostè, i és el que ha fet avui. Però el que ha fet avui vostè, dient segons quines coses, encara l'obliga més aquí a venir i a donar la cara davant meu, perquè jo al senyor Javier de la Rosa no el conec de res, no l'he vist a la meva vida. Vostè sí, i se'ls han presentat denúncies, denúncies per coaccions contra el president Pujol i contra l'entorn perquè no parlés. Per què no ve aquí el dia de la comissió meva i explica què va fer el senyor De la Rosa al senyor Martorell i molts altres? Per què no explica la veritat de tot, tant que vostè tira la pedra i arronsa la mà?

Vingui aquí, doni la cara, i demostrï com ha intentat fer persecució política, però no ho ha aconseguit.

Moltíssimes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies, senyora Camacho... *(Remor de veus. Alícia Sánchez-Camacho i Pérez diu: «Ja està bé, home!»)*

El president de la Generalitat

Senyora Camacho, la veig molt excitada. Si per les quatre insinuacions que jo he pogut fer *(veus de fons)*, vostè, amb totes les coses que ha arribat a dir, jo m'hagués posat com s'ha posat vostè ara, escolti'm, això hauria acabat com el rosari de l'Aurora.

Per tant, senyora Sánchez-Camacho, li recomano serenitat, tranquil·litat. Vostè també haurà de donar explicacions, haurà trigat molt... *(Remor de veus.)* Vostè... *(Veus de fons.)* Potser, quan les hagi de donar, les donarà en el format que es convingui. El fet que hi sigui jo o no, no ho decidirà vostè, com vostè pot comprendre. Vostè s'haurà d'enfrontar al format que s'hagi d'enfrontar. I, a partir d'aquí, la tranquil·litzaré en una cosa: si vostè diu que no coneix aquest senyor, doncs, miri, jo tampoc. I potser el conec menys jo que vostè. *(Remor de veus.)*

El president

Gràcies. Un segon, si us plau. No ha acabat la comissió, ho recordo als que encara...

Fem una pausa de cinc minuts abans, per acomiadar, òbviament, el molt honorable president de la Generalitat de Catalunya. Agrair-li la seva compareixença. I cloure també aquesta primera part de la sessió amb el record que feia el diputat Amorós al líder veïnal Manel Martínez, des del record i des de la memòria.

Gràcies. Jo tampoc conec Javier de la Rosa.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...